

De vloek van Amneris

Kindertoneel

Volwassenen voor kinderen of kinderen voor kinderen

door

HANS KEIJZER

TOONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE VLOEK VAN AMNERIS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS KEIJZER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Harisson Jones	- archeoloog
Steven	- assistent
George	- assistent
Achmontoetak	- Pharao
Iade	- zijn dochter
Radames	- zijn zoon
Chavanmeon	- hoogpriester
Nabucco	- slaaf
Amneris	- slavin
Seth	- slaaf
Priesters	

Minimaal tien personen, sommige rollen kunnen door zowel mannen als vrouwen gespeeld worden, alleen zullen de namen dan aangepast moeten worden. Het aantal priesters kan naar gelieve zelf ingevuld worden.

EERSTE BEDRIJF

De woestijn met op de achtergrond geheel of gedeeltelijk de piramide van Echeops. Op de piramide staat het teken van Echeops. Om de decorwisseling tussen het eerste en tweede bedrijf snel te laten verlopen, kan voor de woestijn en piramide eventueel een beschilderd tussendoek gebruikt worden. Eventueel Arabische muziek om in de sfeer te komen. Jones komt op, bepakt en bezakt met een rugzak, slaapzak, potjes en pannen.

Jones: Eindelijk. We zijn er. God, wat ben ik moe. Kom op, jongens. Doorlopen. Nog even. *(Steven en George zwalken op. Ze kunnen beiden bijna niet meer op hun benen staan. Ook zij dragen een rugzak, slaapzak. Steven heeft allerlei spulletjes aan zijn rugzak bengelen en George heeft als extra een tent)* Dit is hem dan. Hier hebben we al die tijd naar gezocht. Dit is de piramide van Echeops. Steven, George, binnen in dit kolossale gebouw schuilt het geheim. Het geheim waar de mensheid sinds heugenis naar gezocht heeft.

Steven: Wat een gigantisch bouwwerk.

George: Kolosiaal, net wat u zegt.

Steven: Het moet die Egyptenaren jaren gekost hebben om dit te bouwen.

Jones: Tientallen jaren waarschijnlijk. En daarmee moet je je bedenken dat het bouwen van deze piramide aan heel veel slaven het leven gekost heeft.

Steven: U zegt tientallen jaren. Volgens mij moet het minstens honderden jaren geduurd hebben om zoiets voor elkaar te krijgen.

George: En u weet zeker dat deze piramide ons einddoel is, professor? *(Jones loopt naar de piramide. Hij spreidt zijn armen en legt zijn handen tegen het steen om de kracht van het bouwwerk te voelen)*

Jones: Ik voel het. De trillingen. Ik kan ze voelen met deze twee handen. Hier, in het binnenste van deze piramide, bevindt zich datgene wat menig expeditie niet gelukt is om te vinden. Hier binnen bevindt zich het geheim dat door menig alchemist in de oudheid begeerd werd, waar de wetenschap al eeuwen naar zoekt. En wij, Steven en George, wij hebben het gevonden. Wij hebben ons doel bereikt. In deze piramide schuilen geheime krachten. In deze piramide bevindt zich.... De bron van de eeuwige jeugd.

George: Wauw.

Steven: En het ligt daar gewoon voor het grijpen? Helemaal voor ons?

George: Alsof het hier al die jaren op ons heeft liggen wachten. Alleen.... Hoe komen wij binnen?

Jones: De ingang zal wel goed verborgen zijn. Daar waren de Egyptenaren meesters in. Een piramide mocht maar door een enkeling betreden worden. Zelfs de slaven die het gebouwd hadden wisten niet hoe ze de piramide moesten betreden. Het zal ons ongetwijfeld een paar dagen kosten voor we de ingang gevonden hebben. Laten we in ieder geval beginnen om hier ons kamp op te slaan. *(de drie mannen pakken hun bagage uit. Steven zet de oortelefoontjes van zijn discman op en begint al dansend een tent op te zetten. George neemt ondertussen wat foto's van zijn vrienden en de directe omgeving. Daarna zet hij het toestel op een statief. Jones zoekt iets in zijn rugzak, maar kan het niet vinden)* Steven, waar heb je mijn gereedschap gelaten? *(Steven hoort niets en danst verder terwijl hij nog met de tent bezig is)* Steven, mijn gereedschap. *(geen reactie)* Steven, ik vraag je wat. *(hij kijkt op en loopt naar Steven en rukt hem de oordopjes uit)* Er zijn bepaalde momenten in mijn leven, dat ik de dag vervloek waarop ik besloten heb om jou mee te nemen. Vertel mij eens, jongen, waarom heb ik jou uitgekozen en die twaalf anderen niet?

George: Misschien omdat hij zo lekker kan dansen.

Steven: Sorry, professor.

Jones: Mijn gereedschap, Steven. Jij hebt gisteren de boel ingepakt. Eerst werken en daarna muziek en plezier maken.

George: Het kan gevaarlijk zijn om in de buurt van een piramide muziek te maken. Voor je het weet ontwaakt de geest van pharao Achmontoetak. En dat vindt zo een geest echt niet leuk. Dan komt hij met zijn mummie vriendjes naar buiten en zoekt hij op wie hem in zijn rust gestoord heeft. En als hij weet dat jij het bent, dan zal hij niet eerder rusten voordat hij al jouw....

Jones: Zou kan het wel weer, George.

Steven: Als je mij bang wilt maken, dan zal je toch echt met iets anders moeten komen, dan met die flauwe tekenfilmverhaaltjes.

George: Maar die mummies bestaan echt.

Steven: Fijn. Maak er maar een computerspelletje van.

Jones: Ondertussen heb ik nog steeds mijn gereedschap niet. Steven?

Steven: Dat heb ik al in de tent gelegd. Ik pak het wel even. *(Steven verdwijnt in de tent)*

Jones: George.

George: Ja, professor.

Jones: ik heb liever niet dat je dat soort verhalen over geesten en mummies vertelt.

George: U gaat toch niet zeggen dat u ook bang bent?

Jones: Dat niet. Maar in het verleden

George: Ja? Wat in het verleden?

Jones: Het zal niet voor het eerst zijn als de geest van een pharao wraak neemt op westerlingen die zijn graf openen.

George: Sprookjes. *(plotseling horen ze muziek uit de tent komen. Steven verschijnt met het gereedschap. Met zijn andere hand houdt hij een ghettoblaster in evenwicht op zijn schouder)*

Jones: Grote genade, het is hem in zijn bol geslagen. Hij heeft nu al een zonnesteek opgelopen. House, house, house. Ik word er knettergek van. *(hij verdwijnt in de tent)*

George: De professor heeft gelijk. Je bent onverbeterlijk. Kan je nu echt alleen maar aan house denken?

Steven: Er zijn heus wel andere dingen in mijn leven dan house, als je dat soms nog niet wist.

George: Zoals?

Steven: Nou.... Techno en Acid en....

George: Er zijn momenten in mijn leven dat ik de dag vervloek dat professor Jones jou heeft uitgekozen in plaats van die andere twaalf. *(Jones komt uit de tent. Hij heeft papieren in zijn hand)*

Jones: Uitgekibbeld? En ook uitgehoused? Dan wil ik jullie iets laten zien. Volgens deze documenten moet er een tekst gegraveerd staan op een van de stenen van deze piramide. *(Steven en George kijken over zijn schouder mee)* Als we die tekst gevonden hebben kunnen we hem vertalen, zodat we weten waar de ingang is.

Steven: Dus we moeten een steen met een tekst zoeken.

Jones: Juist. En hoe eerder we hem hebben, des te beter. *(Steven kijkt naar de piramide omhoog)*

Steven: Dan hoop ik niet dat we helemaal naar boven moeten klimmen.

Jones: Niet zeuren, zoeken. Ieder krasje, ieder puntje kan voor ons iets betekenen. Zet desnoods die hele piramide op zijn kop. Misschien staat het wel geschreven op de fundering onder het zand. Ergens moet het staan. *(de drie mannen zoeken aan alle kanten van de piramide)* We mogen de moed niet opgeven. Als we vandaag niets vinden, dan gaan we morgen gewoon verder. En overmorgen. En de dag daarna en daarna en desnoods tot volgend jaar.

George: Bij mij zijn die stenen allemaal even glad. En bij u, professor.

Jones: Niets, helemaal niets.

George: Bij mij dus nog minder.

Jones: Steven, heb jij iets gevonden?

Steven: Ik? Nee, hoor. Geen tekst. Geen woord. Geen letter. Geen boodschap. Niets, niente, nada. *(Jones en George gaan moedeloos op de grond zitten)* Het enige dat ik zie zijn rare tekeningetjes van poppetjes met hun hoofd scheef op hun lichaam. En er staan ook

vogeltjes en pijltjes bij getekend.

Jones: Poppetjes?

George: Vogeltjes?

Jones: Steven, je bent een genie. Dit is het. Dit zijn hiërogliefen van het volk van Echeops. Zo schreven de Egyptenaren vroeger. Je bent geweldig.

Steven: Ik kreeg altijd strafwerk als ik poppetjes tekende onder de Nederlandse taallessen.

George: Kunt u dit lezen?

Steven: Heeft u geen reisboekje: "Wat en hoe in het Egyptisch"?

Jones: Met behulp van deze documenten moet het ons lukken. *(hij bladert in de papieren, kijkt naar de hiërogliefen en weer naar de papieren. Dit herhaalt zich een paar keer terwijl hij praat)* Eens kijken. Ik geloof dat ik er uit ben. "Het volk naar Echeops genoemd, is tot het eeuwig leven veroordeeld, want Toetnachsams gezicht is tot heden, nog niet gevonden, het blijft verdwenen." Dat is alles. Niets over de ingang.

George: Okee, we weten nog niet hoe we in de piramide kunnen komen, maar daarom niet getreurd. Waarschijnlijk zullen er nog meer teksten op de muren staan. Kwestie van gewoon doorzoeken.

Steven: Ik begrijp niets van dat rijmpje.

Jones: "Het volk naar Echeops genoemd, is tot het eeuwig leven veroordeeld, want Toetnachsams gezicht is op heden, nog niet gevonden, het blijft verdwenen." Het lijkt wel een raadsel, een soort cryptogram.

Steven: Wie was die Echeops eigenlijk?

Jones: Echeops? Echeops was een van de bekendste farao's. Ik denk dat deze piramide voor hem gebouwd is. Er zijn veel mysterieuze verhalen over het volk van Echeops.

George: En Toetnachsams? Een andere farao?

Jones: Wie weet. Of misschien was dat wel de zoon van Echeops.

George: "Want Toetnachsams gezicht is tot op heden, nog niet gevonden, het blijft verdwenen." Ik vind het maar eng, professor.

Steven: Stel je voor, die farao staat op uit zijn graf en hij blijkt geen gezicht te hebben. Boehoeoeoe.

George: Hoe op, alsjeblieft zeg.

Steven: Nou is het jochie bang. Maar daarnet grote verhalen hebben over geesten en mummies.

George: Laten we hier vandaan gaan, professor.

Steven: Jij bent echt bang, hè? *(Jones is het nu meer dan zat. Hij schreeuwt)*

Jones: Stoppen. Zo is het genoeg. We zijn een team. Vergeet dat niet.

Ik stel voor dat we de omgeving gaan verkennen. We kunnen straks verder zoeken naar de tekst die ons toegang verschaft tot de piramide.

George: Ik vind alles best, als we hier maar vandaan gaan. *(Steven pakt de ghettoblaster op. Jones ziet dit)*

Jones: En Steven, geen muziek. *(met een zucht zet Steven de recorder neer. Jones en George gaan af. Steven kijkt ze even na en krijgt dan een idee. Hij mimet dat hij een koptelefoon opzet en zijn discman aan zet. Dan gaat hij house dansend af)*

Het toneel is leeg. Niet veel later verschijnt Radames. Het is een Egyptische jongen, gekleed volgens de traditie van de oude Egyptenaren. Op zijn kleding is het teken van Echeops geborduurd. In zijn hand heeft hij Egyptisch speelgoed. Radames kijkt verbaasd in het rond. Alsof hij voor het eerst buiten komt. Hij loopt langzaam naar de tent. Nieuwsgierig kijkt hij naar binnen, maar er is niets te zien. Radames loopt achteruit terwijl hij naar de tent blijft kijken. Daardoor ziet hij niet waar hij loopt en schopt zodoende de cassette recorder om. Hij schrikt, herstelt zich en pakt de recorder op. Hij bekijkt hem van alle kanten en ruikt er zelfs aan. Hij zet de recorder op de grond en gaat er op zijn hurken bij zitten. Hij bekijkt het ding nog steeds aandachtig. Hij drukt op wat knopjes en opeens komt er muziek uit de speaker. Radames deinst van schrik achteruit en kijkt angstig om zich heen. Zijn nieuwsgierigheid wint het. Langzaam komt hij dichterbij. Hij vindt de muziek wel leuk. Radames loopt op de ritme van het muziek, als in een Egyptische dans, hoofd opzij van het lichaam, naar het statief met het fototoestel. Hij danst er een keer omheen, komt dichterbij, gaat voor de lens staan en drukt op het ontspanningsknopje. Het toestel flitst. Hier schrikt hij zo van dat hij het speelgoed laat vallen en op de vlucht slaat. Het kamp is weer verlaten.

Niet veel later komen Jones en George weer op. Jones reageert onmiddellijk op de muziek die nog aan staat.

Jones: Wat is dit? Dacht Steven nu werkelijk dat hij ons een plezier doet door ons met muziek te ontvangen? Hij laat dat ding zelfs aanstaan als hij weg gaat. *(Steven komt op. Dansend)*

Steve: Dat vind ik aardig van u, professor. Dat u mij met muziek verwelkomt.

Jones: Je denkt toch niet dat ik die herrie aangezet heb?

George: En naar mij hoeft je ook niet te kijken, vriend.

Jones: Je zal hem wel vergeten zijn uit te zetten toen we weg gingen.

Steven: Absoluut niet. Ik heb hem uitgezet.

Jones: Je bent het gewoon vergeten, Steven. Zo erg is dat nu ook weer niet.

George: Gaan jullie maar lekker verder met bakkeleien, dan ga ik de foto's ontwikkelen. *(hij loopt naar zijn statief en ziet het speelgoed van Radames op de grond liggen)* Moeten jullie zien.

Jones: Wat is dat? *(hij pakt het voorwerp van George aan en bekijkt het aandachtig)* Het lijkt wel.... Het lijkt wel....

Steven: Een heel ouderwetse walkman.

George: Ik zou eerder zeggen dat het.... speelgoed is.

Jones: Maar dan wel een paar eeuwen oud.

George: Kijk, er staat iets geschreven. Aan de onderkant.

Steven: "Made in Taiwan"?

Jones: Nee, het zijn hiërogliefen. *(hij pakt de papieren erbij)* Voor Radames, van pappa, mamma en lada.

George: Dat is vast een verjaardagscadeau geweest voor een Egyptisch jongentje.

Steven: Kijk, het heeft zelfs wieltjes.

Jones: Radames.... Radames.... lada.... Maar.... Radames en lada, dat waren de kinderen van pharao Achmontoetak. Een van de belangrijkste pharao's uit de Egyptische geschiedenis. George, Steven, dit is een geweldige ontdekking. Denk je eens in: wij hebben een stuk speelgoed gevonden en dat is bijna vierduizend jaar oud. Dit is goud waard. George, je bent fantastisch.

George: Meent u dat. Goh, ik wist niet dat ik het in mij had.

Jones: Dit mogen we niet verliezen. Wie weet wat er allemaal nog meer in de grond zit. We beginnen morgen meteen met een uitgebreid onderzoek. *(Jones bergt het speelgoed op. George verdwijnt met het fototoestel in de tent)*

Steven: Professor Jones? Professor Jones, volgens mij is er iemand in ons kamp geweest terwijl wij weg waren.

Jones: Onzin. Er is hier geen mens te bekennen. Alleen wij zijn hier. Hoe kom je erbij??

Steven: Als dat stukje speelgoed hier al die jaren heeft gelegen, hoe komt het dan dat wij het niet eerder zagen? Het lag nota bene voor het oprapen. Volgens mij is iemand het verloren of heeft het van schrik laten vallen..

Jones: Een prachtverhaal. En waarvan zou die persoon geschrokken zijn?

Steven: Misschien van de muziek.

Jones: Ja, daar zou zelfs ik van schrikken.

Steven: Wacht even, professor. De muziek stond aan toen we terug kwamen. En ik weet echt absoluut zeker, dat ik de muziek uit gezet heb toen ik wegging. Stel dat die persoon de recorder zag, hem heeft aangezet, schrok van de muziek, liet het speelgoed vallen, vluchtte weg....

Jones: En vergat de recorder uit te zetten.

Steven: Precies.

Jones: Ja, dat zou kunnen. Ik zeg niet dat je gelijk hebt. Maar het zou kunnen. *(uit de tent klinkt een angstschreeuw)* Mijn god, wat gebeurt daar.

George: Aaaahhhhh.... aaaahhhhhh.... oooohhhhh.... aaaahhhhh

Jones: George, wat is er? *(George komt uit de tent. Hij heeft een foto in de hand. Jones pakt de foto en zet grote ogen op. Steven kijkt mee. Hij slaat zijn hand voor zijn mond van schrik. Jones hervindt zich. Hij is ijsig kalm)* Steven, zie jij wat ik zie? George? Of is dit een van jullie grappen? *(beide mannen schudden van nee)* Erewoord? *(beide mannen knikken van ja)* Als dit geen grap is, dan.... dan.... is deze jongen op deze foto Radames, de zoon van pharao Achmontoetak. Vierduizend jaar oud, maar nog steeds springlevend. Wij hebben een oude beschaving ontdekt. Een volk dat nog leeft, zoals ze vierduizend jaar geleden leefden.

Steven: Dus er is toch iemand in ons kamp geweest terwijl wij weg waren.

Jones: En heeft waarschijnlijk per ongeluk een foto van zichzelf genomen.

George: Maar waar wonen deze mensen dan?

Steven: Niet hier in de woestijn. Waar je ook kijkt, er is niets te zien. Alleen maar zand.

Jones: Volgens mij kan je hier in de woestijn nooit grote afstanden afleggen zonder een goede watervoorraad. Als zijn volk nog leeft, dan moeten zij vlak bij ons in de buurt zijn.

Steven: Maar....

George: Waar dan? *(het is even stil, terwijl de drie mannen hun hersens pijnigen over dit vraagstuk)*

Jones: In de piramide. Het volk van Echeops leeft. Hier in deze piramide.

Steven: Maar dan moet er dus toch een ingang zijn.

George: Natuurlijk is er een ingang. Als zij er uit kunnen komen

Jones: Dan moeten wij er in kunnen komen. *(plotseling is Jones een brok energie)* We gaan zoeken. We zoeken en we stoppen niet eerder voordat we de ingang van de piramide gevonden hebben. *(ze beginnen alle drie als een bezetene te zoeken)*

George: Deze steen zit los. Help me. Duwen. (*Jones en Steven helpen George. Langzaam komt er beweging in de steen*)

Jones: Duwen. Veel harder duwen.

Steven: Ik duw mezelf een kromme rug.

Jones: Niet opgeven. We zijn nu zo dicht bij ons doel.

George: Ik kan niet meer. Echt niet.

Jones: Nog even volhouden. Duwen. (*langzaam schuift de steen opzij. Er is nu een gat ontstaan groot genoeg om er iemand door te laten gaan. De drie mannen zijn buiten adem*)

Steven: En nu?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto